

Predica de la Krefeld

Duminică, 1 august 2004, ora 10⁰⁰

Ewald Frank

Suntem recunoscători lui Dumnezeu din inimă pentru fiecare zi, pentru fiecare adunare pe care o putem ține. De fiecare dată când suntem adunați în prezența lui Dumnezeu, Domnul vorbește în mod direct inimilor noastre prin Cuvântul Său, și El pune teama de Dumnezeu în acestea, ca să respectăm Cuvântul Său și să-l primim exact așa cum ne-a fost lăsat prin harul Său. Nu să-l interpretăm, ci să-l credem. Acesta este secretul adevăraților credincioși: Avraam nu a interpretat ci a crezut. El a crezut ceea ce i-a spus Domnul Dumnezeu.

Și astfel dorim tuturor celor ce sunt astăzi alături de noi și de Domnul, pretutindeni în lume, binecuvântările lui Dumnezeu, ca să audă Cuvântul Lui și să-l asculte în respect, și să creadă așa cum spune Scriptura, inclusiv făgăduințele pentru timpul în care ne aflăm prin harul Său.

În dimineața aceasta aș dori de asemenea să urez bun venit tuturor celor ce sunt aici, și așa cum s-a amintit deseori, tuturor acelor care au venit pentru prima dată: Domnul să vă binecuvânteze. El să vă dăruiască și înțelegerea predicării care trebuie să aibă loc în acest fel, nu pentru că așa vrem noi ci pentru că așa a fost și este hotărât de Dumnezeu. Nici unul dintre proroci nu a putut să aleagă ce fel de mesaj să dea mai departe, ce trebuie să spună oamenilor. Toți prorocii lui Dumnezeu au fost gura Domnului aici pe pământ. Și ei au avut pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Nu a fost vorba despre „așa vorbește Isaia” sau „așa vorbește Ieremia”, nu a fost „așa vorbește Ezechiel” sau Daniel, ci AȘA VORBEȘTE DOMNUL prin gura slujitorilor Săi. Și așa ne vorbește El și astăzi, prin Cuvântul Său.

Fratele nostru Iosif împreună cu soția sa Ștefi l-au numit Noe pe copilașul lor. Și înainte de a alege numele acesta, el a aflat că Noe înseamnă odihnă și mângâiere. Este bine când oamenii se gândesc ce nume să pună copiilor lor. Se poate spune că numele acesta este bine ales. Pentru că după ce s-a încheiat potopul, a fost odihnă, mângâiere și rânduială. Nu a mai rămas nimeni care să-L contrazică pe Dumnezeu. De asemenea și fiii lui Dumnezeu care au fost neascultători și care conform Gen. 6 nu s-au mai lăsat corecți de către Duhul lui Dumnezeu ci s-au amestecat, nici ei nu au mai rămas după potop. Toți cei necredincioși și neascultători au fost nimiciți de potop. Și Dumnezeu a putut să facă un început nou. Și așa va fi la sfârșitul acestei epoci. Dumnezeu a făcut un legământ cu Noe, și a făgăduit că nu va mai nimici niciodată pământul printr-un potop. Apoi avem comparația cu zilele Sodomei și Gomorei – Dumnezeu nu a spus că nu se va mai repeta lucrul acesta, ci Dumnezeu o va face din nou. Nu mai vine un potop pentru că Dumnezeu a spus: „curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ.” Puteți citi acest lucru în Geneza 9:8-17. Și rămâne cu adevărat astfel. Tot ceea ce a spus Dumnezeu rămâne așa cum este. Dumnezeu nu trebuie niciodată să se corecteze sau să retragă ceva.

Astfel vedem că Cuvântul este întotdeauna în legătură cu făgăduințele, și că Dumnezeu a făcut în mod repetat un legământ. Se poate citi de asemenea în Gen. 15 cum Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și i-a spus care vor fi teritoriile țării pe care i-o va da lui și urmașilor lui. Dacă citim în Gen. 17 este din nou un legământ, o făgăduință: „În tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” Dumnezeu a legat întotdeauna făgăduințele de un legământ, astfel că toți cei ce le cred ajung în posesia lucrurilor făgăduite de Dumnezeu. Deja ieri am citit din Rom. 4: „El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință”. De ce? Pentru că el privea la Cel Nevăzut, ca și cum L-ar fi văzut, „deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească.”

Fratele Schmidt ne-a citit cuvântul minunat din 2 Cor. 4. Și aici suntem îndemnați să nu privim la lucrurile care se văd, să nu privim la situații, la ceea ce ar putea să ne împiedice, ci să înțelegem

că lucrurile care se văd sunt trecătoare, dar cele nevăzute sunt veșnice. Și cele nevăzute vor deveni vizibile pentru noi când vom trece din timp în veșnicie. Atunci se va împlini: „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Acum pe scurt în ceea ce privește Israelul: deseori noi spunem aici că Dumnezeu își împlinește Cuvântul cu poporul său firesc. Poporul Israel este poporul ales de Dumnezeu din punct de vedere firesc, și Dumnezeu i-a dat făgăduințe pentru domeniul supranatural, și anume pentru biserica nou testamentară. Și lucrurile trebuie văzute în felul următor: în Vechiul Testament planul de mântuire a fost deja vestit în domeniul natural iar în Noul Testament este în legătură cu realitatea. În Vechiul Testament au fost făgăduințele iar în Noul Testament acestea sunt împlinite. Și de aceea toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da și Amin”.

În legătură cu Israelul, pentru timpul acesta este valabil Cuvântul din Ieremia 23:7-8: „De aceea iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel! Ci se va zice: Viu este Domnul, care a scos și a adus înapoi sămânța casei lui Israel din țara de la miază noapte și din toate țările în care îi risipisem! Și vor locui în țara lor.” Este pur și simplu așa. Dumnezeu a făcut-o astfel: o țară firească, dar o țară a făgăduinței. Apoi urmează biserica nou testamentară: noi nu am primit numai o țară făgăduită, ci noi vom moșteni pământul. Noi vom domni cu Hristos o mie de ani. Dar mai întâi are loc împlinirea planului de mântuire al Dumnezeului nostru cu biserica, în timpul acesta.

Și datorită evenimentelor care se petrec cu Israelul, noi recunoaștem în ce timp ne aflăm. Eu deja am amintit-o, și cu siguranță că o voi mai face: îngerul Domnului i-a spus fratelui Branham, care în timpul acela era în Cairo și a vrut să meargă în Ierusalim: „Încă nu a sosit timpul. Păcatul încă nu și-a umplut măsura.” Israelul este strâns dintre toate popoarele, dintre toate neamurile. Ei s-au întors acasă din 142 de neamuri, și apoi fratele Branham a spus: „Cine vrea să știe cât este ceasul, să se uite la ceas. Cine vrea să știe ce zi din săptămână

este, să se uite în calendar. Iar cine vrea să știe cât de înaintat este timpul lumii, să privească la Israel.” Și astfel noi vedem într-adevăr cum se împlinește prorocia biblică, și cum întreaga lume privește la Israel. Eu am adus cu mine extrasele din rezoluțiile Națiunilor Unite. Și gândiți-vă: mai mult de jumătate din acestea sunt împotriva Israelului. Și de aceea se va împlini ce este scris, și anume că toate neamurile vor fi împotriva Ierusalimului. Și de ce? Pentru că poporul lui Dumnezeu este un popor ales. Și nimeni nu are dreptul să se atingă de poporul Său. Ei au fost neascultători, așa este, majoritatea dintre ei, dar de asemenea pentru Israel rămâne cum este scris în Rom. 11 de la v. 5 în jos: „rămășița aleasă a căpătat.” Întotdeauna este o alegere, fie din Israel, fie dintre neamuri. Alegerea nu este o închipuire. Alegerea este o predestinare pe care Dumnezeu a putut s-o facă înaintea întemeierii lumii, pentru că Dumnezeu a știut exact cine va primi și cine nu va primi, cine va crede, și cine nu va crede. Și așa Dumnezeu a putut să scrie numele noastre în cartea vieții Mielului înaintea întemeierii lumii, pentru că El a știut că noi nu vom disprețui Cuvântul Său, ci îl vom crede. El a știut că în acest timp de confuzie când se aud atâtea glasuri, noi vom asculta glasul Lui, și vom respecta Cuvântul Său și-l vom crede din toată inima.

În legătură cu alegerea trebuie citit într-adevăr Efeseni 1, ca să știm ce este scris în v. 13, și ce înțeles are acest verset, la cine se referă acest verset: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evangelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.” Un Cuvânt minunat. Nu numai umpluți, nu numai unși, ci pecetluiți cu Duhul Sfânt. Și de ce citim aici „cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit”? Noi am subliniat deseori și lucrul acesta: Cuvântul făgăduinței, copiii făgăduinței și Duhul făgăduinței aparțin împreună. Pentru că mai întâi Duhul Sfânt ne călăuzește în Cuvânt și ni-l descoperă, și după aceea Cuvântul este pecetluit în ucenicii Domnului. Se poate citi Isaia 8: „Pecetluiește prorocia, pecetluiește Cuvântul în ucenicii tăi.”

Și noi trăim într-un timp în care cartea pecetluită a fost deschisă. Aceasta este de asemenea o întrebare care a fost pusă în acest sfârșit de săptămână. „Ce este cu slujba fratelui Branham, și dacă nu se poate înainta și fără aceasta, dacă nu se poate avea parte de pregătire și fără slujba lui?” Cu toții știți, mulți oameni au multe întrebări. Dar este vorba cu adevărat despre un răspuns biblic. Și eu o spun oamenilor din lumea întreagă (frații pot mărturisi despre acest lucru) – și în ultima mea călătorie în Africa unde cu adevărat s-au adunat mii de oameni în fiecare oraș, fie în Congo, în Point Moire, în Kinshasa, sau în Liberville, sau Luanda, oriunde au fost adunări au venit cu adevărat mii de oameni ca să asculte Cuvântul Domnului. Dar punctul principal este aici: este vorba despre trimitere: „Așa cum a fost trimis Ioan botezătorul ca să premeargă prima venire a lui Hristos, tot așa ești tu trimis cu un mesaj care să premeargă a doua venire a Domnului.” Desigur că cineva poate să întrebe: cu ce drept a pretins el acest lucru? Iar apoi trebuie răspuns: cu un drept dumnezeiesc, datorită unei însărcinări divine. S-ar putea întreba de asemenea: cu ce drept s-a ridicat Ieremia? Cu ce drept s-a ridicat Isaia? Cu ce drept a pretins Daniel că a venit la el îngerul Gavril și i-a vorbit dându-i claritate în ceea ce privește lucrurile care i-au fost arătate în vedenii. Așa se poate examina orice. Dar aici este punctul principal: acela care nu este un mincinos religios crede ceea ce spune un om al lui Dumnezeu. Dar dacă cineva are necazuri cu minciuni și înșelătorii, el va avea de asemenea necazuri cu alții pentru că transferă asupra celorlalți propriile sale necazuri. Astfel noi suntem sinceri prin adevărul lui Dumnezeu, pentru că Pavel scrie: „Pe adevărul lui Hristos care este în mine.” În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie adevăr, sinceritate. Altfel nu se poate. Aici nu trebuie exprimate nici un fel de păreri, ci Cuvântul făgăduinței divine.

Și în epistola către Efeseni de la v. 3 avem într-adevăr o privire completă în ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu în Hristos. „Ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” Gândiți-vă la acest lucru: biserica Dumnezeului Celui viu este o biserică binecuvântată, un popor al noului legământ. Cum a spus Domnul nostru – cred că în Marcu – cum a spus El acolo

foarte clar despre sângele pe care l-a vărsat Domnul nostru – este sângele legământului celui nou. Apoi citim în Evrei că Isus Hristos este Mijlocitorul noului legământ. Și ca mare preot El a intrat cu propriul Său sânge în sfânta sfintelor. Lăsați-mă să citesc din Marcu 14 ca să vedem ce înseamnă pentru noi Golgota, ce ne-a adus nouă Golgota. Marcu 14:23: „Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el.

Și le-a zis: Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.”

Frați și surori, noi suntem o turmă răscumpărată prin sânge. Prețul a fost plătit pentru noi pe crucea Golgotei. Vă rog nu vă îndoiiți de acest lucru, pentru că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. Ce credeți, ce înțeles are Marcu 16:16, ce consecințe are asupra celor ce nu cred? „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.” Credința este biruința, este binecuvântarea. Necredința aduce osânda. Cine nu-L crede pe Dumnezeu Îl face mincinos. Și cine suntem noi ca să-L facem mincinos pe Dumnezeu? Să credem din toată inima așa cum spune Scriptura și apoi Dumnezeu va avea milă de noi, El va vedea starea noastră și după aceea vom putea privi la El prin credință.

Dar vedem de asemenea din Marcu 16:16 și din toate celelalte versete că credința este unită cu ascultarea. „Cine va crede și se va boteza” nu „cine va crede este mântuit automat” ci „Cine va crede și se va boteza.” Mie nici măcar nu-mi trece prin cap să schimb ceva în Cuvântul lui Dumnezeu. Așa cum ne-a fost lăsat, așa este corect și așa va rămâne.

Apoi citim de asemenea în Fapte 2:41 „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.”

Noi spunem că am ajuns la sfârșitul timpului de har, că Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința și ne-a trimis un Ilie. De fapt toate aceste nume biblice înseamnă ceva. Ilie – Dumnezeu este Yahweh. YHWH – ca în AleluYAH, IsaYAH - descoperirea Numelui de legământ vechi testamentar. EL – Elohim, Emanue-EL, Samu-EL, EL

– Dumnezeu. Dumnezeu este EL – Cel Puternic, EL SHADDAI – toate cele 7 Nume ale lui Dumnezeu din Vechiul Testament combinate cu „EL”. Apoi de asemenea cele 7 Nume răscumpărătoare, combinate cu Yahweh, în Vechiul Testament. Totul este pus într-o ordine de către Dumnezeu. Ilie – „Dumnezeu este Domnul” și „Domnul este Dumnezeu”. Așa a fost în 1 Împărați 18. Poporul a fost chemat laolaltă și mesajul a fost: „Dacă Domnul este Dumnezeu, atunci credeți-L, urmați-L, decideți-vă pentru El.” Și noi credem cu adevărat într-un singur Dumnezeu adevărat: Domnul este Dumnezeu și Dumnezeu este Domnul. Binecuvântat să fie Numele Lui cel minunat.

Ca să facem o legătură aici, în Vechiul Testament, avem în 2 Cronici la sfârșit în ultimul capitol, 2 Cronici 36:22: „În cel dintâi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia...” Întotdeauna este vorba despre făgăduințe și împlinirea lor. După aceea dăm numai o pagină și ajungem direct în Ezra 1. Ieri am citit deja partea a doua din v. 1: „ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia”. Apoi porunca din v. 3: „Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim.” Nu toți să zidească, ci „cine este din poporul Lui”. Aceasta este deosebirea față de ieșirea care a avut loc sub conducerea lui Moise. Este scris că erau cu ei o mulțime de oameni de tot felul (Exod 12:38). Și prin aceștia s-a răspândit neascultarea în Israel. Dar acum, la întoarcerea în Ierusalim este vorba despre: „Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel.” Slavă lui Dumnezeu: nu la Roma ci la Ierusalim. Dumnezeu a ales Ierusalimul. Și întotdeauna învățătura și Cuvântul Domnului au venit din Ierusalim, de pe muntele Sion. Iar muntele Sion este muntele Templului, Moria. Moria înseamnă „Yahweh vede, Yahweh veghează.” Dumnezeu se uita spre locul unde Avraam urma să-l jertfească pe Isaac. Dumnezeu era prezent acolo și i-a spus lui

Avraam: „Să n-o faci. Eu am văzut ascultarea ta.” Și ce s-a întâmplat? Avraam a văzut un berbec încurcat în tufiș.

Frați și surori, pretutindeni vedem planul de mântuire, în tot Vechiul Testament. Cine citește mai departe aici în Ezra, cap. 5:15: „La uneltele acestea, du-te de le pune în Templul din Ierusalim, și să se zidească din nou Casa lui Dumnezeu pe locul unde era.” „...să se zidească din nou Casa lui Dumnezeu pe locul unde era.” Și nu i-a arătat Dumnezeu deja lui Moise pe muntele cel sfânt modelul? Nu trebuia el să facă totul după modelul care i s-a arătat? Nu trebuia să facă Noe totul după cum i se poruncise? Putea vreun om al lui Dumnezeu să facă ceva după capul lui? Avea vreun om al lui Dumnezeu dreptul să intervină în lucrurile lui Dumnezeu? Nu. Toți oamenii lui Dumnezeu au avut numai dreptul dumnezeiesc de a da mai departe lucrurile primite de la Dumnezeu, și să facă lucrurile poruncite de El.

La fel a fost cu toți bărbații lui Dumnezeu din Noul Testament, începând cu Ioan botezătorul. Și Pavel crede că este necesar să ne informeze în Fapte 26:22 că mărturia lui a fost în limitele cuvintelor spuse de Dumnezeu prin proroci și prin Moise. „Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple.” Putem citi în Luca 24 unde Domnul nostru a început de la Moise și a continuat cu Psalmii și Prorocii ca să arate că tot ceea ce a fost scris s-a împlinit.

Frați și surori, în Evrei scrie cu adevărat că „după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu” se va întâmpla. Aici citim, în Evrei 12:26: „al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut fâgăduința aceasta: Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.” Și cu adevărat o puteți citi în Hagai 2:6. Închipuți-vă: când a trăit Hagai? – și aici omul lui Dumnezeu a preluat Cuvântul din Vechiul Testament și-l folosește la prezent. Și rețineți: două mii de ani mai târziu cuvântul acela care este scris în Hagai și Evrei este o realitate dumnezeiască în fața ochilor noștri. Iubiților, prorocia biblică a fost scrisă desigur la prezent. De cele mai multe ori a fost scrisă la

prezent. Unele lucruri au fost scrise chiar la trecut, și totuși încă erau la viitor. De exemplu Isaia 53: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El.” La Dumnezeu toate lucrurile erau ca și cum s-ar fi întâmplat deja. Dar când vine timpul lor, abia atunci se împlinesc.

La fel este cu noi acum. Noi putem lua cuvintele din Vechiul și din Noul Testament și să vedem cum se potrivesc în timpul acesta. Și nimeni nu trebuie să mai modifice ceva: totul este sută la sută în concordanță.

Avem aici făgăduința: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.” Și după aceea urmează înțelesul acestor cuvinte: „Cuvintele acestea „încă odată” arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.” Avraam căuta cetatea cu temelii tari, al cărei Ziditor este Dumnezeu, Ierusalimul cel nou. Și așa este scris: că noi toți împreună cu Avraam și Isaac și Iacov vom fi în Împărăția lui Dumnezeu. Credeți-o: vor fi acolo toți cei care L-au crezut pe Dumnezeu în Vechiul Testament și toți care L-au crezut pe Dumnezeu în timpul Noului Testament. Și aceștia și-au dovedit întotdeauna credința prin ascultare.

Să vorbim acum despre timpul nostru. De fapt noi trebuie să privim întotdeauna lucrurile într-un chip nou. Desigur că Scripturile sunt întotdeauna aceleași. Nu se poate adăuga nimic la Sfânta Scriptură. Totul este deja scris. Dar fiți sinceri acum: (și eu cred că noi suntem sinceri aici, și nu doar aici ci în lumea întreagă) – pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu niciodată nu se învechește și nu-și pierde sensul, ci este întotdeauna nou în însemnătatea lui, și ne atinge inimile pentru că noi știm că Dumnezeu ne vorbește astfel prin harul Său. El ne vorbește prin Cuvântul Său.

Înainte de a vorbi despre ziua Domnului înaintea căreia Dumnezeu a făgăduit că va trimite un proroc, dați-mi voie să citesc din Mat. 24:29: „Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și

puterile cerurilor vor fi clătinate.” Să ne oprim aici o clipă. Aici nu este vorba despre ziua Domnului, ci despre necazul cel mare, care va veni după răpire peste toți cei care nu au fost răpiți. Și totuși cele două lucruri sunt legate armonios: înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșată „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei”. Aceste lucruri nu s-au întâmplat până în ziua de azi, și au trecut deja două mii de ani de când a avut loc slujba lui Ioan Botezătorul. Ioan botezătorul și-a început slujba înaintea zilei mântuirii, înaintea timpului de har, și aceasta este ziua mântuirii, aceasta este vremea potrivită. O puteți citi, și este atât de frumos, este scris în Isaia 49 de la v. 6-10. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” 2 Cor. 6:2. Frați și surori, prorociile biblice care includ făgăduințele pentru prima și a doua venire sunt așa de apropiate una de alta - de fapt toate profețiile laolaltă care includ prima, a doua, a treia venire sunt atât de apropiate una de cealaltă și uneori a treia și a doua venire sunt vestite înaintea celei dintâi. Eu spun azi aici că nici un om de pe pământ nu poate să se descurce în prorocia biblică decât dacă este peste El același Duh Sfânt în același fel cum a fost peste proroci. Într-adevăr Cuvântul trebuie să ne fie dat prin descoperire.

Să citim în Ioel cuvântul binecunoscut, și aici omul lui Dumnezeu a prorocit ambele lucruri, și anume pentru ziua mântuirii, și apoi pentru ziua Domnului. Ioel 2 de la v. 28. Aici este scris: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea.” Vă rog rețineți pluralul „în zilele acelea” – nu este la singular. „Ziua Domnului” este la singular, dar timpul de har, ziua mântuirii, ne este descris ca „zile” pentru că nu este vorba doar de o mie de ani, ci de două mii de ani. „Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.” Apoi în v. 30 spune: „Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc, și stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.” Noi am citit deja aceste versete în ambele locuri. Este atât de minunat cum Petru în ziua

Cincizecimii împarte acest Cuvânt și se oprește la mijlocul versetului fără să spună nimic despre faptul că „mântuirea va fi pe muntele Sionului” ci „Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” Punct! „Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” O puteți citi în Fapte 2 de la v. 17. „În zilele de pe urmă”, „În zilele de pe urmă”.

Poate ar trebui să se spună aici odată că numai traducerea germană a Bibliei nu a tradus corect cuvântul „ziua de apoi.” Noi ca o națiune care în mod normal este foarte exactă, în traducerile noastre pretutindeni se spune „ziua cea mai tânără” (recentă – n.tr.). În Ioan 6 de patru ori la rând se spune: „Eu îl voi învia în ziua de apoi.” – ziua cea mai tânără - în germană. Dar în felul acesta nu se atinge miezul. În toate limbile lumii, ebraică, greacă, rusă, în toate limbile slave, franceză – peste tot se spune „în ziua de apoi.” Este foarte important din punct de vedere al profeției biblice. „Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Luter a presupus că ultimul fiu al lui Isai a fost cel mai tânăr. Este un lucru frumos că el a văzut-o în felul acesta. Dar asta nu-ți dă dreptul să schimbi ceea ce a spus Dumnezeu de fapt. Pentru că noi citim aici două lucruri: unul privește zilele de pe urmă, și noi trăim în aceste ultime două zile, acești ultimi două mii de ani, de la Rusalii încoace. Și a mai rămas numai o zi – ziua de apoi. Și „ziua de apoi” este „ziua Domnului”. Și la începutul zilei de apoi are loc prima înviere. Iar la sfârșitul zilei de apoi are loc a doua înviere.

Frați și surori, dacă cineva dorește să fie exact, sau s-o spun și mai clar, când cineva trebuie să fie exact, nu numai o dată, atunci în viitor trebuie comparate chiar și traducerile biblice. Și trebuie urmărit gândul original, și acest lucru trebuie făcut mai ales când Vechiul Testament și Noul Testament sunt aduse la un numitor comun. Atunci se știe exact că este vorba despre zilele din urmă. Amintiți-vă Evrei 1:1: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul.” Dar după aceste zile de pe urmă rămâne numai „ziua de apoi”, și aceasta este „ziua Domnului”. Și noi vom domni în timpul acela împreună cu Domnul nostru o mie de ani.

Să ne referim repede și la 1 Tes. 5 ca să vedem cum așează Pavel „ziua Domnului” în Noul Testament. 1 Tes. 5:1 „Cât despre vremuri și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților.

Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului” – este atât de frumos că el nu a folosit cuvântul „ziua cea mai tânără” ci „ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.” Noi nu știm ziua și ceasul când se va întâmpla dar „Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei.” Însă înainte de a veni prăpădenia are loc răpirea, Domnul se întoarce. Mari predicatori se contrazic pe tema aceasta, și anume dacă răpirea va avea loc înainte sau după necazul cel mare. Dar nu să te contrazici, ci să citești și să găsești răspunsul în Cuvânt și să-l respecti, și să dai dreptate lui Dumnezeu. De mai mult nu avem nevoie. Oricum noi nu avem dreptate. Numai Dumnezeu are dreptate. 1 Tes. 5:4: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.” De ce? Pentru că noi umblăm în Lumină. Cuvântul profetic strălucește, a devenit lumina de seară. „Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine va răsări Soarele neprihănirii.”

Apoi același Pavel scrie în v. 9: „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Nu ne-a rânduit pentru timpul când potirele mâniei sunt vărsate. Noi nu vom mai fi atunci pe acest pământ. Noe a intrat în arcă înainte ca potopul să-i ia pe toți ceilalți. Iar Lot a ieșit din Sodoma, și Avraam nici măcar nu era în Sodoma, și focul a căzut. Cum a fost în zilele acelea tot așa va fi iarăși. Este o ieșire și o intrare – o ieșire din tot ceea ce nu este în concordanță cu Dumnezeu, și apoi o intrare în arcă pentru a fi acolo în siguranță, și a avea odihnă, așa cum deja o spune și numele lui Noe: odihnă și mângâiere. Pentru poporul lui Dumnezeu există o odihnă și noi trebuie să intrăm în această odihnă în Dumnezeu. Trebuie să ne odihnim pe făgăduințe, să ne odihnim în Cuvânt. Dacă ne mai tulburăm, lucrul acesta arată că noi încă nu avem siguranța credinței care vine din Cuvântul lui Dumnezeu și prin descoperirea Duhului Sfânt.

Apoi mergem în Apocalipsa 6 unde se vorbește despre pecetea a 6-a, și anume despre timpul de după răpire. Poate că ar trebui subliniat aici că nici chiar prima trâmbiță nu poate să sune pentru judecată înainte ca cei 144 de mii să fie pecetluiți. O puteți citi în Apoc. 7:3. „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru! Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patru zeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel.” Apoi în Apoc. 14 de la v. 1 ei ne sunt arătați pe muntele Sion, pentru că acolo va fi mântuirea pentru semințiile lui Israel. În acel timp ei vor privi la Acela pe care L-au străpuns și-L vor jeli. Așa este scris și așa va fi.

Apoc. 6 de la v. 12: „Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele.” Deci în pecetea a șasea avem introducerea în ziua Domnului. Este atât de frumos când ne gândim la deschiderea pecetilor care a avut loc în martie 1963. Cei nou veniți ar putea să întrebe: „O clipă! Ce este cu martie 1963?” Da, regretabil, trist dar adevărat, sunt încă milioane de oameni care nu au auzit nimic despre ceea ce a făcut Dumnezeu. Ei au auzit numai ce au făcut mării evangheliști, mării carismatici, cum și-au construit ei marile lor școli biblice, misiunile lor, și cum își zidesc aceștia propriile lor împărății în Împărăția lui Dumnezeu. Mulți oameni au auzit despre aceste lucruri. Pe noi ne interesează însă ceea ce a făgăduit Dumnezeu: Dan. 12: „Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.” – nu pentru totdeauna, ci până la vremea sfârșitului. Apoc. 5: „Mielul a venit, și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.”

Și există desigur mărturia aceasta, și nu doar mărturia unui om, ci au fost mulți martori prezenți când a avut loc acolo supranaturalul. Azi am adus cu mine de pe Internet, din predicile fratelui Branham, din cele 1159 de predici am luat 63 de citate pentru această temă. Și el mărturisește pretutindeni cum a fost chemat, cum s-a întâmplat supranaturalul în 11 iunie 1933, cum s-a întâmplat supranaturalul în ianuarie 1950 în Houston Texas în Sam Houston Coliseum. Doi fotografi, Ayers și Kipperman, unul catolic și celălalt evreu, și

amândoi făceau fotografii la cererea lui dr. Best. La început discuția a fost condusă de fratele Bosworth. De fapt discuția era îndreptată direct împotriva fratelui Branham. Fratele Branham stătea la balcon, nici măcar nu era pe scenă. Mai târziu, acest adversar al vindecării divine, adversar al evangheliei depline și al fratelui Branham a spus: „Să vină aici omul acesta. Să se apere.” Și omul lui Dumnezeu a venit și nu a trebuit să se apere. S-a mai făcut o ultimă fotografie pe care a apărut stâlpu de lumină supranaturală deasupra fratelui Branham. Evreul a spus: „Nu pot să cred!” Catholicul a spus: „Dar ce este cu fotografia? Noi am făcut-o. Lumina a fost acolo, altfel aparatul nu ar fi fotografiat-o.” Apoi fotografia a fost trimisă la Washington ca să fie examinată de FBI, de aceia care examinează documentele îndoielnice. Ei au făcut diferite teste ca să vadă dacă nu a fost o dublă expunere sau o rețușare, și iată că s-a scris declarația - cred că a fost în 28 ianuarie 1950 – unde se specifică faptul că nu a fost o expunere dublă, nu a fost o rețușare, ci lumina a fost acolo. Și de multe ori fratele Branham a auzit din această Lumină supranaturală Glasul celui ce i-a vorbit.

Și în decembrie 1969, eu, fratele Frank, în drum spre Tucson Arizona, m-am oprit în Washington. Și toată dimineața am căutat Sala de Artă despre care a vorbit fratele Branham. Și chiar când eram gata să renunț, am întreat pe un bărbat care mi-a spus: „Vă aflați chiar în fața acesteia. Trebuie doar să intrați aici.” Se poate să fi fost 11 și un sfert ora locală, când am intrat în clădirea aceasta. Și eu, Ewald Frank, am văzut cu ochii mei fotografia aceasta cu lumina supranaturală, care a fost trimisă în Washington la Sala de Artă. Nu a fost numai un zvon, ci a fost adevărat. De ce amintesc aceste lucruri? Pentru că este scris că Dumnezeu va trimite un proroc ca Ilie. Noi nu facem aici aprecieri după criteriile noastre, ci ne lăsăm verificați cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dar eu îi întreb și pe aceia care sunt veniți de curând: cine sunt eu ca să mă opun lucrării supranaturale a lui Dumnezeu pe pământ? După două mii de ani Dumnezeu a cercetat prin har generația noastră pentru că noi suntem ultima generație și ne aflăm în ultima epocă a bisericii. Și cu toții știm că în ultima epocă a bisericii Domnul stă afară. Înăuntru se cântă despre El, totul se desfășoară mai departe,

dar El este afară. Și de ce stă El afară? Pentru că El trebuie să cheme afară. Și de ce omul chemat de Dumnezeu a stat în afara tuturor organizațiilor și denominațiilor? Același om care putut să spună că „Dr. Roy Davis din Dallas Texas m-a ordonat în această biserică baptistă ca să fiu predicator”, același om a putut să spună după ce a fost ordonat, după prima sa evanghelizare într-un cort... voi știți cu toții ce s-a întâmplat. Dumnezeu a binecuvântat încă de la început. Noi nu hotărâm peste Dumnezeu. Dumnezeu hotărăște peste noi. Dar când cerul coboară, când Dumnezeu împlinește făgăduințe... vă rog dacă credeți spuneți „amin”. Dacă voi credeți că am ajuns la sfârșitul timpului de har spuneți „amin”. Dacă voi credeți că noi trăim chiar în timpul sfârșitului, și că noi nu interpretăm semnele timpului ci vedem clar că acesta este timpul despre care a vorbit Domnul nostru, fie în Mat. 24, fie în Marcu 13, fie în Luca 17, peste tot Domnul a vorbit despre acest timp. A spus chiar și că va fi ca în Sodoma și Gomora. Închipuiți-vă: Domnul vizitează acolo pe Avraam, în Gen 18, împreună cu doi îngeri, iar după aceea cei doi îngeri merg la Sodoma și ajung în Sodoma spre seară, în cap. 19:1. Și homosexualii de acolo vor să se împreuneze cu acești vizitatori cerești. Ce avem noi astăzi? Homosexualitatea este aprobată. Primari, politicieni se laudă cu lucrul acesta. Eu nu știu ce se întâmplă cu oamenii. Eu nu vreau să judec, dar până și animalele care au fost chemate în arcă au intrat acolo câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască. Așa este scris. N-au venit masculul cu mascul sau femelă cu femelă, ci au intrat masculul și femelă – așa scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar noi avem acum o Sodomă și o Gomoră, și aceasta în public. Nimeni nu se mai simte jignit de asta. Dar dacă noi ne supunem rânduiei dumnezeiești atunci suntem ceva străin în lumea aceasta. Dar noi nu suntem din această lume, așa a spus Domnul nostru în Ioan 17: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.” Și Domnul nostru ne-a făgăduit că va fi cu noi până la sfârșitul lumii. Și așa este scris: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” Și Domnul va fi cu noi până la sfârșit.

Lăsați-mă s-o spun aici: sfârșitul va fi mai minunat decât a fost începutul. Dumnezeu își va încheia lucrarea în biruință.

Să mai între încă odată în inimile voastre: acesta este timpul lui Dumnezeu, ceasul lui Dumnezeu. El a trimis prorocul Său și Cuvântul profetic, învățătura despre dumnezeire, despre botez, despre cină, de fapt El a dat învățătură și claritate asupra tuturor temelor biblice, prin harul Său. Nimeni nu trebuie să mai rătăcească în cunoștința proprie și pe calea proprie. Toți se pot întoarce la Domnul și să meargă pe căile Lui, cum este scris în Ieremia: „Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Și Domnul nostru spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Mulțumiri lui Dumnezeu că noi am putut să înțelegem corect și ceea ce a fost spus în marea trimitere, și ceea ce este în legătură cu cina Domnului, și că noi am putut să înțelegem totul în modul corect. De ce? Pentru că noi am luat toate versetele care aparțin aceluiași subiect. Nici o temă biblică nu se bazează numai pe un singur verset.

Și lăsați-mă să spun tuturor fraților din lumea întreagă: cine ia numai Apoc. 10 și construiește pe un singur verset, acela nu poate să aibă dreptate. Un verset trebuie adus în legătură cu altul, și cu al treilea, și după aceea se obține o privire de ansamblu. Cu toții știți că aici în acest loc și pretutindeni în lume noi credem în slujba dată de Dumnezeu, slujba pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Noi o credem din inimă. Dar noi nu slăvim nici un om: nici un Pavel, nici un Petru, nici pe fratele Branham. Toată slava noi I-o dăm doar lui Dumnezeu în Numele lui Isus Hristos Domnul nostru.

Și încă ceva: noi respingem și ne împotrivim tuturor învățăturilor care au apărut datorită interpretărilor, și facem lucrul acesta cu tot ce este în noi, fără nici un compromis. Dumnezeu este numai în Cuvântul Său. Satana este în toate interpretările, de asemenea și în toate interpretările despre Apoc. 10. Apocalipsa 10 se va întâmpla așa cum s-a întâmplat și Mica 5, cum s-a întâmplat și Psalmul 22. Se va împlini. Dar mai întâi trebuie să vină timpul pentru aceasta. „când a venit împlinirea vremii” – să reținem că numai atunci

s-a întâmplat. Atunci a venit Ioan botezătorul, atunci a venit Mântuitorul nostru, atunci s-a întâmplat Golgota: „când a venit împlinirea vremii.” Apoc. 10 se va împlini atunci când Domnul își va pune picioarele pe mare și pe uscat ca proprietar original, care a făcut marea și uscatul. Și atunci El răcnește ca un leu. Ca leu este Rege, ca miel este Răscumpărător, ca Miel al lui Dumnezeu a purtat toată vina noastră și a luat asupra Sa toate păcatele noastre. De asemenea fiecare calitate a Domnului nostru își are locul ei și trebuie lăsată acolo unde este.

Noi credem că fratele Branham a fost mesagerul ultimei epoci a bisericii, ultimul înger pentru ultima epocă a bisericii, și că Dumnezeu a descoperit într-adevăr prin slujba lui toate lucrurile, începând din Gen. 1 până la Apoc. 22. Și noi mărturisim azi că de la luarea prorocului, mesajul pe care ni l-a adus el, pe care noi l-am comparat cu Cuvântul, ne-a devenit din ce în ce mai clar. Și Dumnezeu ne-a călăuzit în tot adevărul prin Duhul Lui. Deci nu împodobim mormântul prorocului, ci credem așa cum spune Scriptura și-I dăm slava lui Dumnezeu, pentru că Domnul este cu noi și împlinește ultimele făgăduințe.

Fie ca aceia care sunt azi aici și vor să fie botezați, să înțeleagă că în locul acesta noi botezăm în Numele Domnului Isus Hristos. Așa a fost la început, așa s-a poruncit la înființarea bisericii nou testamentare, și așa rămâne până la sfârșit. Aici să nu vă așteptați decât la o predicare biblică, la botezuri biblice așa cum ne-a fost lăsat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu Atotputernic să-și fi pus Cuvântul în inimile noastre și acesta să răsunе acolo ca „Da și Amin”, pentru că așa se prezintă Domnul nostru, El este „Amin”, Cel dintâi și Cel din urmă. Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeu cel Atotputernic, care-și încheie acum lucrarea Lui cu Biserica Sa Mireasă. A Lui să fie slava în veci. Amin. Ne ridicăm și poate că azi cântăm „Numai să crezi.”

Noi am crezut și am primit. Când Domnul a intrat într-o casă sau într-un cetate, atunci oamenii au avut ocazia să-L cheme, să-L roage pentru mântuire, pentru vindecare și pentru eliberare. Și s-a

întâmpilat pretutindeni. El a fost chemat chiar și când era pe drum: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” Nu numai orbul de la Ierihon, ci și acela care locuia printre morminte a chemat Numele Domnului. Indiferent în ce stare ne aflăm, indiferent prin ce am trecut în viață, ar putea să fie rău, însă este scris: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.” Așa scrie Isaia în cap. 1, înainte de a scrie celelalte capitole, cap. 7:14, 9:5-6, cap. 53, cap. 35, înainte de a scrie despre cerul și pământul cel nou, în cap. 65, 66, el scrie la început arătându-ne Golgota: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.” – spălați în sângele Mielului, sfințiți prin Cuvântul adevărului, și așa vom fi ca Domnul nostru, la fel de sigur cum El a devenit ca noi.

Ieri am auzit la sfârșit avertismentul pentru tineri. Frați și surori acum vrem să ne rugăm ca toți copiii și toți tinerii să aibă o trăire cu Domnul. Noi suntem în prezența lui Dumnezeu. Tinerii au nevoie de o trăire cu Dumnezeu. Și noi vrem acum să ne rugăm ca mai întâi toți tinerii, toți copiii care înțeleg despre ce este vorba, căroră Cuvântul le-a vorbit, ei să-și ridice acum mâinile. Cu toții ne închidem ochii, ridicați-vă mâinile. Da, pretutindeni, Dumnezeu să vă binecuvânteze. Acum să ne ridicăm cu toții mâinile și să ne rugăm împreună. Vă rog să credeți că Domnul este prezent. El nu a dat numai făgăduința, ci El împlinește ceea ce făgăduiește. El întrebă: „Ce vrei să-Ți fac?”

Soră Gutegunst, Dumnezeu să te binecuvânteze într-un mod deosebit. Fie ca El să te atingă. Aceasta să fie ziua pe care Domnul a făcut-o pentru tine. Și toți care azi sunt aici, care au venit cu o dorință, cu o necesitate, cu o boală, credeți acum că s-a isprăvit. Domnul a făcut-o. Să ne rugăm și să credem.

Doamne iubit, Dumnezeu veșnic credincios, Cuvântul Tău ne este scump. Noi îl credem, îl primim. Confirmă-Ți Cuvântul în toți: mântuiește, vindecă, eliberează, binecuvântează, și descoperă-Ți puterea și slava. Doamne întinde-Ți brațul și confirmă-Ți Cuvântul în mijlocul nostru. Noi Îți mulțumim din toată inima și din tot sufletul. Tu ai făcut-o, noi Îți mulțumim pentru aceasta pentru că noi o credem. Și îți mulțumim din nou Doamne. Fie ca toți din întreaga lume să fie

binecuvântați, mai ales frații care slujesc cu Cuvântul, dă-le claritate prin Adevăr și fii cu ei. Îți mulțumim pentru biserica Ta, pentru turma răscumpărată prin sânge din toate limbile și neamurile. Să ai calea Ta cu noi toți. Binecuvântat și laudat să fii Tu, Domnul Dumnezeuul nostru, acum și în veci, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Aleluia. Aleluia. Amin.

Luată loc. Mie nu-mi este ușor să spun ceea ce mai am de spus. Unii au observat că afară pe stradă este un microbuz. Acolo este un frate cu familia lui. Vreau să fac anunțul acesta doar pentru o explicație: în urmă cu câteva luni fratele acesta a făcut aici o zarvă puțin cam mare și a întrerupt, s-a ridicat, a strigat, și a spus multe lucruri care după părerea lui erau corecte. El a zis ce a vrut să spună. Dar fiindcă noi avem niște transmisii în toată lumea, așa ceva nu se poate. Nicăieri pe acest pământ nu este permis ca o slujbă dumnezeiască să fie deranjată. Aceasta este sub paza conductorilor, a guvernelor – așa este hotărât de Dumnezeu. Și fiecare guvern este pus din partea lui Dumnezeu. În aceeași zi noi l-am luat pe fratele acela în această încăpere să nu facă aceste lucruri. De repetate ori fratele Schmidt l-a îndemnat să spună doar că el, la fel ca toți ceilalți, dorește să ia parte la slujbă și să nu mai deranjeze. El se împotrivesc să spună și să facă lucrul acesta. Câtă vreme el intră cu gândul de a provoca deranj, n-are nici un rost să intre. Atunci Dumnezeu nu poate să vorbească cu el. Dacă venim într-o adunare, noi trebuie să venim cu gândul acesta: „Doamne, vorbește-mi. Eu doresc să Te ascult.” Eu sunt întristat. Noi Îl vom ruga pe Dumnezeu să-i schimbe inima. Soția lui și copiii lui au dreptul să asculte Cuvântul. Mie mi-ar place ca și un astfel de om să se întoarcă și Dumnezeu să-i dăruiască harul Său.

Doresc să mulțumesc tuturor pentru că ați venit. În august este planificată o călătorie în țările Africii. Vă spun sincer că mi-e puțin frică prin Africa. Acolo nu se călătorește bine. Eu nu doresc să jignesc natura voastră din Africa dar multe lucruri mai sunt de dorit în aceste țări. Unele țări sunt chiar lumea a treia. Eu trebuie să merg din oraș în oraș și din țară în țară ca să vestesc Cuvântul Domnului. Gândiți-vă la mine, la fratele Schmidt și la fratele Russ, la toți frații, la fratele Barilier care are o slujbă mare și un merit mare cu răspândirea

mesajului în partea Africii unde se vorbește franceza. Mii de credincioși sunt hrăniți prin slujba fratelui Barilier. Mulțumim tuturor fraților din toate limbile.

N-am vrut să uit, la binecuvântarea lui Noe Flek, m-am gândit că în 1968 am fost în casa lui Siegfried Fleck - acolo încă era cortina de fier. Erau alte situații și Iosif nu era încă născut. El s-a născut în 1974. Deci fratele nostru Siegfried Fleck are și el o parte directă de ceea ce a făcut și mai face Dumnezeu. Voi ați văzut precis – eu în interiorul meu am fost condus în acest loc. Mulți vorbesc despre ceea ce a făcut Dumnezeu și se învârt în cerc și vin după aceea cu învățături proprii. Mai sunt însă și aceia care nu recunosc numai ceea ce făcut Dumnezeu, ci ei au și parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent.

Frate și soră Brunner, Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit – prietenii noștri din Elveția.